

Systematyczne przygotowanie świata

Dowody mądrości, miłości i mocy

Bo tak mówi Pan, Stwórca niebios On jest Bogiem – który stworzył ziemię i uczynił ją, utwierdził ją, a nie stworzył, aby była pustkowiem, lecz na mieszkanie ją stworzył: Ja jestem Pan, a nie ma innego – Izaj. 45:18.

Ziemia została zaplanowana i stworzona dla człowieka. Teraz człowiek jest przygotowywany do życia wiecznego. Najpierw Bóg stworzył „niebo i ziemię” mimo, że początkowo ziemia była pusta i pozbawiona życia. Ziemia istniała już wtedy, gdy rozpoczął się pierwszy „dzień” stworzenia (tak więc wiek niebios i ziemi może wynosić odpowiednio 14 miliardów i 4,5 miliarda lat, jak obecnie twierdzi większość astrofizyków, bez popadania w sprzeczność z opisem 1 Moj.). Kiedy „Duch Boży poruszał się po powierzchni wód”, powstały pierwsze „archaebakterie”, zdolne do namnażania się nawet w temperaturach dochodzących do 315,6 st. °C (1 Moj. 1:1-2) Stąd pierwszym działaniem było rozrzedzenie atmosfery, aby światło Słońca mogło mgliście przeniknąć do stałej powierzchni Ziemi („Dzień” 1). W drugim dniu ciśnienie atmosferyczne spadło poniżej 220 atmosfer, tworząc warstwę przejściową między ciecżą a parą, a następnie stopniowo formowało niebo między chmurami a morzem. Stworzenie nowego rodzaju mikroskopijnego życia omówiono w następnym artykule. Dzieło Dnia 3 spowodowało, że stały ląd pod powierzchnią morza zaczął się wyginać i wypychać jeden lub więcej kontynentów ponad wodę. Stworzenie trawy, ziół i drzew owocowych zapewniło pożywienie dla zwierząt, które jeszcze nie powstały, a jednocześnie przekształciło dwutlenek węgla w tlen potrzebny do życia tych zwierząt. W Dniu 4 atmosfera zaczęła się rozrzedzać, aż Słońce zaczęło być widoczne na niebie jako dysk. Następnie, również i Księżyc powoli stał się widoczny jako dysk. W końcu, niektóre gwiazdy również stały się widoczne jako punkty świetlne (1

Moj. 1:14-19). Bardziej bezpośrednio światło słoneczne wspomagało wzrost ziół i drzew. Bogata obecność roślinność zapewniała pożywienie dla ryb, ptaków, dinozaurów i innych zwierząt („istoty żywe”), stworzonych podczas Dnia 5, który możemy utożsamiać z tym, co geolodzy nazywają okresem kambryjskim. Uważa się, że główna faza kambryjskiej eksplozji form życia trwała zaledwie pięć milionów lat, nieco ponad pięćset milionów lat temu. Te formy życia pojawiły się we właściwym czasie, aby stać się pożywieniem dla innych mięsożernych zwierząt stworzonych później. Co więcej, żyjące zwierzęta przekształciły tlen w dwutlenek węgla, dzięki czemu w atmosferze powstała równowaga między tlenem a dwutlenkiem węgla. Dzień 6 był początkiem dla bydła, innych dużych zwierząt i stworzeń pełzających (także zwanych „istotami żywymi”), znajdujących się wyżej w łańcuchu pokarmowym. W końcu, na szczycie łańcucha pokarmowego, stworzony został człowiek. Bóg wtedy dał człowiekowi pewne zadanie do wykonania.

„I spojrział Bóg na wszystko, co uczynił, a było to bardzo dobre” (1 Moj. 1:31).

Każda z pierwszych sześciu epok stworzenia kończy się słowami „I nastał wieczór i nastał poranek, dzień (...)”. Jednak nie ma zapisanego stwierdzenia, że „nastał wieczór i nastał poranek, dzień siódmy”. A zatem, kiedy Bóg „odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił” (1 Moj. 2:2), sugeruje to, że po prostu zatrzymał się na kolejne cztery tysiące lat, zanim rozpoczął dzieło „nowego stworzenia”. Bóg postanowił „uczynić człowieka na nasz obraz, na nasze podobieństwo” (1 Moj. 1:26, BG), ale zaczął jedynie od uczynienia go „na swój obraz” (1 Moj. 1:27, BG). Później, gdy Adam i Ewa zgrzeszyli, zyskali „podobieństwo” (1 Moj. 3:22), ale stracili „obraz”. Teraz potrzeba dwóch tysięcy lat, aby rozwinąć kaptainstwo, które pomoże człowiekowi przywrócić ten „obraz” przez kolejne tysiąc lat.

Dowody wskazują, że plan Boży się wypełnia.